

Adevărata Biserică Ortodoxă în fața ereziei ecumenismului

Teme dogmatice și canonice

- I. Principiile eclesiologice de bază**
- II. Ecumenismul: pan-erezie sincretistă**
- III. Serghianismul: denaturare a canonicității Bisericii**
- IV. Așa-numita Ortodoxie oficială**
- V. Adevărata Biserică Ortodoxă**
- VI. Reîntoarcere în Adevărata Biserică Ortodoxă**
- VII. Spre convocarea unui Mare Sinod al Adevăratei Biserici Ortodoxe**

Martie 2014

**Text alcătuit
de Bisericile Adevăraților Creștini Ortodocși
din Grecia, România și Rusia din Diaspora**

Adevărata Biserică Ortodoxă în fața ereziei ecumenismului

Teme dogmatice și canonice

I. Principiile eclesiologice de bază

Adevărata Biserică Ortodoxă începând din secolul XX se luptă cu fermitate și își mărturisește credința sa împotriva ereziei eclesiologice a **ecumenismului**¹, și de asemenea, împotriva **inovației calendaristice** care provine din aceasta, dar și în general împotriva **sincretismului dogmatic**², care cultivă în mod constant și metodic, în diferite feluri și în mod anti-evangelic, la **nivel inter-creștin**³ și **inter-religios**⁴, relația, coexistența, amestecarea și colaborarea Adevărului și înșelăciunii, Luminii și întunericii, Bisericii și ereziei, care are ca obiectiv evidențierea unei **noi existențe**, adică a unei comunități fără identitate de credință, așa-numitul *trup al celor care cred*.

• În lupta ei pentru mărturisirea credinței, **Adevărata Biserică Ortodoxă** a aplicat și continuă să admită și să aplice următoarele **principii de bază** ale eclesiologiei⁵ ortodoxe:

1. Principalul criteriu pentru apartenența la Biserica lui Hristos este „**Mărturisirea dreaptă și mântuitoare a credinței**” (Sfântul Maxim Mărturisitorul), adică **credința ortodoxă dreaptă și adevărată**, căci „pe această piatră” (**a dreptei mărturisiri**) Domnul a zidit Sfânta Sa Biserică⁶.

2. Acest criteriu este valabil atât pentru persoanele individuale - credincioși, cât și pentru întregile Biserici locale.

¹ „**Ecumenism**” – termenii „ecumenism” și „mișcare ecumenică” provin din cuvântul grecesc „ikumeni” – lumea, universul, întreg pământul, pământ populat (viitor substantivizat) având la bază cuvintele „ikos”-casă, locuință, „iko” – locuiesc (participiu prezent: locuit, locuită). * Cuvântul „ecumenic, -ă” a fost introdus în limba bisericească din perioada Sfinților Părinți cu conținut ortodox (sinod ecumenic, părinte ecumenic, crez ecumenic etc.). *În sec. al XX-lea apar denumirile „ecumenism” și „mișcare ecumenică”, însă fără conținut ortodox, deoarece sunt legate de efortul pentru unirea creștinilor dezbinați din toata lumea, pe o bază eretică, eronată, în ceea ce privește dogma.

² „**Sincretism**” – de la verbul grecesc „synkretizo”, (syn-kritizo, Kris - Cretan). Vechii cretani, deși aveau diferențe între ei, se uneau în luptă (se coalizau) în fața dușmanului comun, *Cuvântul „sincretism” arată amestecul elementelor de diferite proveniențe (religii, feluri de slujire, ideologii, doctrine, mărturisiri și contradictorii care au fost reunite forțat), pentru a ieși ceva nou, fără o unire adevărată și esențială.

³ „**Inter-creștin**” – care se referă la mai multe mărturisiri creștine, care se găsesc în dialog sincretic pentru unirea lor.

⁴ „**Inter-religios**” – care se referă la mai multe religii, care se găsesc în dialog sincretic pentru unirea lor.

⁵ „**Ecleziologie**” – ramură a teologiei care se ocupă cu natura atributele și esența Bisericii ca Trup al lui Hristos.

⁶ Matei XVI, 18

3. Sobornicitatea Bisericii lui Hristos, totdeauna în legătură cu **unicitatea, sfințenia și misiunea ei apostolică**⁷ este *calitativă și interioară*⁸, și nu *cantitativă și exterioară*⁹. Acesta este atributul ei fundamental, care exprimă pe de o parte *integritatea și plinătatea* adevărului pe care îl propovăduiește, independent de dimensiunea ei demografică și geografică, iar pe de altă parte *autenticitatea și totalitatea* mijloacelor prin care lucrează pentru tămăduirea și îndumnezeirea firii omenești căzute.

4. Pe baza acestei **drepte mărturisiri** se fundamentează **comuniunea în Sfintele Taine**¹⁰ a credincioșilor cu Hristos și între ei, **ca o întregire a unității** existente în credință, ca scop și sfârșit și nu ca un mijloc **pentru realizarea unității** ei, adică **unitatea în dreapta credință precede comuniunii în Sfintele Taine.**

5. Toți creștinii care au **mărturisirea de credință ortodoxă**, pentru a fi membrii vii ai Bisericii, trebuie să aibă o **comuniune în Sfintele Taine** între ei, deoarece **comuniunea de credință și comuniunea în Sfintele Taine**, când se leagă strâns în viața credincioșilor, constituie și evidențiază **unul și singurul Trup al lui Hristos.**

6. Rămânerea neclintită în **dreapta mărturisire**, precum și **apărarea** ei cu prețul oricărui sacrificiu, este un principiu de **cea mai mare importanță mântuitoare**, și de aceea Sfinții noștri Părinți au mărturisit și au apărut cu vitejie Sfânta noastră Credință Ortodoxă, în cuvânt și faptă și cu sângele lor, și au făcut aceasta din partea Bisericii Ortodoxe Sobornicești și în numele existenței acesteia.

7. Toți cei care propovăduiesc sau acționează în mod contrar față de **dreapta mărturisire**, deoarece sunt eretici, se despart de **adevărul credinței** și sunt excluși din **comuniunea** cu Biserica Ortodoxă Sobornicească, fie că acestea sunt persoane individuale sau comunități, chiar dacă acestea continuă să funcționeze în mod *formal și instituțional* ca și cum ar fi Biserici și numindu-se astfel:

● **“Cei care nu fac parte din adevăr nu aparțin Bisericii lui Hristos, chiar dacă și cu atât mai mult în cazul în care vorbesc în mod mincinos despre ei înșiși auto-intitulându-se sau numindu-se unii pe alții sfinți păstori și ierarhi, deoarece creștinismul nu se caracterizează după oameni, ci de adevăr și de exactitatea credinței”** (Sfântul Grigorie Palama).

⁷ Referirea la **sobornicitatea, unicitatea, sfințenia și misiunea apostolică** a Bisericii are ca bază articolul din Simbolul de Credință: „Și întru Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică”. Acestea sunt însușirile fundamentale ale Bisericii Ortodoxe.

⁸ „**Interioară**” – atribut care se referă la natura - esența Bisericii, legătura ei cu Hristos, prin Tatăl, în Duhul Sfânt.

⁹ „**Atribut calitativ și interior, și nu cantitativ și exterior**” – în antiteză: „calitativ - cantitativ” și „interior - exterior” au drept scop de a sublinia dimensiunea *calitativă* a **Sobornicității**, pentru că în Simbolul de Credință, adevărata și unica Biserică a lui Hristos este mărturisită ca **Sobornicească**, în principal pentru că deține pe **deplin** adevărul descoperit și mijloacele mântuirii (dimensiunea *calitativă – interioară*), și prin urmare în acest caz, noțiunea de **Sobornicitate** a Bisericii se identifică în mod absolut cu noțiunea de **Ortodoxie** (Conceptie-Gândire-Credință Dreaptă). **În afara (exteriorul) Bisericii nu putem vorbi de eficacitatea Tainelor (vezi mai jos), pentru că nu putem vorbi de legătura ce leagă pe credincioși de Adevăr.**

¹⁰ „**Comuniunea în Sfintele Taine**” – sau comuniunea credincioșilor cu Hristos și între ei prin intermediul Tainei Sfintei Euharistii.

8. Unitatea Bisericii în Adevărul Credinței și în comuniunea Tainelor, care este dată de sus, de la Tatăl, prin Fiul, în Duhul Sfânt, este desigur Hristocentrică și Euharistică, este trăită ca *sinod diacronic (istoric) și împreună slujire în timp și spațiu „cu toți sfinții”*¹¹, întrucât are ca **chezaș** al ei pe **episcopul ortodox**, fiind – cu harul lui Dumnezeu - **purtător** al „tradiției adevărului” (Sfântul Irineu de Lugdunum).

9. Fiecare **episcop ortodox**, ca „părtaș obiceiurilor și următor scaunelor” Sfinților Apostoli, ca **părinte** al adunărilor euharistice, ca **învățător** al Evangheliei adevărului și ca un **slujitor** al dragostei în adevăr, *închipuie pe Hristos*, pentru aceasta **întrupează, exprimă și asigură sobornicitatea diacronică** a Bisericii, adică **unitatea** ei cu Hristos și în același timp **unitatea** în Hristos a tuturor Bisericilor locale, care au existat, există și vor exista, ca un Trup al lui Hristos.

• «Ce este „un trup”? Toți creștinii din toată lumea care **sunt** și care **au fost** și care **vor fi**» (Sfântul Ioan Gură de Aur).

10. Orice preot sau episcop care propovăduiește o erezie „public” și „cu capul descoperit în Biserică”¹² învață „altă evanghelie decât cea pe care am primit-o” sau se găsește în comuniune sincretistă cu **heterodocși și cu cei de altă credință** devine „**episcop fals și învățător fals**” (Canonul 15 al primului și al doilea Sinod Ecumenic), iar episcopii care sunt în comuniune cu acesta și sunt indiferenți, sau îngăduitori, sau acceptă gândirea și exprimările lui practice, „**își pierd sufletul împreună cu el**” (Sfântul Teodor Studitul) și încetează să mai fie **canonici**¹³ și **în comuniune**¹⁴ **cu Biserica**, atât timp cât **sobornicitatea** Bisericii, **unitatea** ei și adevărata **sucesiune apostolică** (care garantează că episcopul este **canonic** și în **comuniune** cu Biserica), se întemeiază, reies și se asigură pe “**mărturisirea dreaptă și mântuitoare a credinței**”.

II. Ecumenismul: pan-erezie sincretistă

1. Ecumenismul, ca un concept teologic, ca o mișcare socială organizată și ca o practică religioasă, este și constituie cea mai mare erezie a secolelor și **pan-erezia**¹⁵ **cea**

¹¹ «Sinod diacronic (istoric) și împreună slujire în timp și spațiu „cu toți sfinții”» - a fost consemnat cu precizie că «Sfânta Liturghie este o prezență a Domnului nostru Iisus Hristos cu toți sfinții. În fiecare Liturghie vine Hristos în mijlocul nostru și împreună cu El „se găsește nedespărțită adunarea sfinților”». «Prezența lui Dumnezeu Treimic dă Adunării Euharistice a Bisericii, adevăratele ei dimensiuni: este vorba de un **Sinod Ecumenic Euharistic**, care se slujește în Biserică. Toată zidirea, lumea văzută și nevăzută slujește împreună Aducerea Euharistică și slăvește împreună pe Dumnezeu cel în Treime». «Sfânta Liturghie este un **Sinod Ecumenic Euharistic**». «În timpul Sfintei Liturghii este prezent Hristos în mijlocul Bisericii Lui. Împreună cu Hristos este Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu, Sfinții Îngeri, toți Sfinții, frații noștri adormiți și în viață, cei de departe și cei de aproape.

¹² „Cu capul descoperit în Biserică” – (expresie din Sinodul I-II local de la Constantinopol din 861), cu îndrăzneală, în mod descoperit, liber.

¹³ „**Canonici**” – episcopul este și se numește „canonic” când hirotonia lui și activitatea lui pastorală și sinodală, dar și modul lui de gândire sunt în concordanță cu dogmele și cu sfintele canoane ale Bisericii Ortodoxe. Numai atunci se poate vorbi de „canonicitatea” episcopului.

¹⁴ „**În comuniune**” – un episcop care este „canonic” este și „comunicativ”, adică *este în comuniune de credință și Taine* cu clerul și poporul ortodox. Atunci se poate vorbi de „comunicativitatea” episcopului.

¹⁵ „**Pan-erezie**” – erezie care cuprinde toate ereziile.

mai cuprinzătoare¹⁶; este o erezie a ereziilor și **pan-erezie**, deoarece prin el se trec cu vederea erorile dogmatice ale diferitelor erezii numai pentru a atinge țelul unității cantitative; este o amnistiere a tuturor ereziilor, **cu adevărat și într-adevăr pan-erezie**. Ecumenismul este adversarul cel mai insidios al diferitelor Biserici Ortodoxe locale, precum și cel mai periculos dușman al mântuirii omului în Hristos, întrucât în limitele sale sincretiste este imposibilă existența într-o **unitate mântuitoare indestructibilă a adevărului și vieții în Hristos**.

2. Ecumenismul provine din lumea protestantă (începând cu sec. al XIX-lea) și **cultivă relativitatea adevărului**¹⁷ **în Hristos, vieții și mântuirii, negând în esență Sobornicitatea și Unicitatea Bisericii**, pentru că la baza sa se află (pe de o parte) teoria eronată despre „Biserica nevăzută” cu granițe nedeterminate, membrii căreia ar putea să aparțină de diferite „confesiuni”, precum și varianta sa (pe de altă parte), adică așa-numita „teorie a ramurilor”, în conformitate cu care diferitele „confesiuni” creștine ar fi ramuri ale aceluiași copac al Bisericii, iar fiecare ramură deține o parte a adevărului și așa împreună alcătuiesc *totalitatea Bisericii*.

3. În pofida varietății de teorii pe care le-a produs ecumenismul, **scopul său principal este cultivarea unei coexistențe și conlucrări sincretiste**, chiar mai mult o **fuziune** pentru început a tuturor comunităților creștine (**ecumenism inter-creștin**), urmând apoi a tuturor religiilor (**ecumenism inter-religios**). Deci cultivarea unei proces anti-evangelic, ce ar conduce în mod inevitabil la promovarea unui *trup al celor ce cred*, într-un fel oarecare a unei **pan-religii**, care va netezi calea pentru venirea *ispitei vremurilor de pe urmă*, adică a epocii *“celui fără de lege”*, a lui *Antihrist*.

4. Din cauza caracterului său sincretist, **ecumenismul este strâns înrudit cu franc-masoneria**, care se autoreclamă *ca tolerantă, reunificantă și iertătoare față de toate ereziile și religiile*. În practică s-a dovedit a fi religie și supra-religie, **contribuind direct și indirect la promovarea idealului ecumenist**, adică la crearea unei **baze (ideologice)**¹⁸ **care să cuprindă la un loc toate dogmele și religiile**, în care adevărul (bază) revelat va fi complet relativizat și pus la același nivel cu orice înșelăciune și concepție omenească și diabolică.

5. Ecumenismul a început să atace Biserica Ortodoxă Sobornicească la sfârșitul sec. al XIX-lea, iar prin proclamația sinodală *“Către toate Bisericile lui Hristos din lume”* a Patriarhiei de Constantinopol din **anul 1920**, care constituie în mod evident *“Charta constituțională a ecumenismului”*, **s-a arătat „cu capul descoperit”**, deoarece caracterizează ereziile din Apus și din toată lumea ca **“prețuite Biserici Creștine”, nu „ca eretice**

¹⁶ **„Atotcuprinzătoare”** - „cea mai cuprinzătoare”. O erezie se numește „cuprinzătoare-atotcuprinzătoare”, când cuprinde-conține o mulțime de erezii. *Anglicanismul se caracterizează prin atotcuprinderea („comprehensiveness”) lui, pentru că în sânurile lui converg și coexistă diverse tendințe mărturisitoare-dogmatice.

¹⁷ **„Relativizarea adevărului”** – de la verbul „a relativiza”: ca ceva relativ, incert, schimbător, provizoriu. *„Relativizare a adevărului” – negarea absolutismului adevărului dumnezeiesc / în Hristos.

¹⁸ **„Baze (ideologice)”** – *platformă*: pozițiile și principiile comune (punctul comun) pe care le susține o grupare sau o comunitate religioasă, pentru a realiza punerea de acord și colaborarea dintre ei pe plan teoretic și practic.

și înstrăinate de adevăr”, ci ca «rudenii și casnice în Hristos și „împreună-moștenitoare și mădulare ale aceluiași trup ale făgăduinței lui Dumnezeu în Hristos”», propunând ca o primă măsură de aplicare a acestuia utilizarea unui calendar comun, pentru sărbătorirea simultană a sărbătorilor de către ortodocși și heterodocși.

6. După aplicarea acestei proclamații ecumenice și după deciziile anticanonice ale Congresului anti-ortodox de la Constantinopol din 1923, **a fost adoptat în esență calendarul gregorian ca fiind așa-zisul¹⁹ iulian îndreptat**, cu toate că, de îndată ce a apărut în Apus (1582), a fost **judecat și condamnat** ca o gravă inovație papistă de trei Sinoade Pan-ortodoxe din Răsărit (1583, 1587, 1593), ale căror hotărâri **continuă să fie valabile** și să împovăreze pe **inovatorii care se găsesc în schismă**.

7. Inovația calendarului sărbătoresc, care a fost introdusă în anul 1924 în Biserica Greciei, în Patriarhia de Constantinopol și în Biserica României, apoi în mod treptat și în alte Biserici locale, **lovește în Sobornicitatea Bisericii Ortodoxe** atât prin **modul** său de aplicare (unilateral și anticanonic), cât și prin **scopul** ei (ecumenist și sincretist), **atacând cu o lovitură puternică în acest mod exprimarea și perceperea exterioară a Trupului Unic al Bisericii în întreaga lume**, lucru care era realizat și de **Calendarul Sărbătoresc în comun**.

8. Sfânta Biserică Ortodoxă Sobornicească, **prin suprema ei autoritate sinodală**, a exprimat voința sa fermă și neclintită că unitatea ei se manifestă și prin prăznuirea **în comun de către toți creștinii a celei mai mari sărbători, a Sfințelor Paști**, stabilind definitiv la I Sinod Ecumenic, în anul 325, *Canonul Paștelui (Pascalia)*, principiile fundamentale după care se stabilește Paștele.

9. Această hotărâre sinodală, care în esența ei este profund **eclesiologică și dogmatică**, a avut ca și condiții de bază ale așa-numitelor *determinări* ale Paștelui echinocțiul de primăvară, pentru care, ca o dată fixă **bisericescă** ar fi fost **pusă / în mod convențional** data de **21 martie** a calendarului iulian de atunci în folosință, care în acest mod a fost stabilit ca și **calendar bisericesc** și ca axă a **calendarului ortodox** a sărbătorilor de pe tot parcursul anului. Pe baza acestuia, a fost efectuată treptat până la sfârșitul sec. al VI-lea armonizarea calendaristică a diferitelor Biserici Ortodoxe locale, care se foloseau de diferite *sisteme calendaristice*.

10. Sfinții Părinți de la I Sinod Ecumenic **au exprimat luminați de Duhul Sfânt, dar și profetic, duhul anti-sincretist al Bisericii**: faptul de “*a nu sărbători cu evreii*”, și prin extensie *să nu se dorească sărbătorirea cu ereticii*, **a asigurat unitatea exterior-vizibilă a Unui Trup al Bisericii și a determinat limitele** dintre adevăr și erezie, total **contrar** condamnatei Reforme Calendaristice din 1923, care avea drept **scop sărbătorirea împreună cu heterodocșii Catolicismului pan-eretic și Protestantismului, pentru a face vizibilă așa zisa uniune nevăzută existentă între ei și Ortodoxie**.

¹⁹ A se face diferența în tot textul între cuvântul „așa-numitul” – numit, denumit, care se numește, intitulat și cuvântul „așa zis” – pretins, chipurile, parcă, ca și cum.

11. Ecumeniștii proveniți din ortodocși, și în special cei mai extremiști dintre ei, care au suferit rezultatele dezastruoase ale sincretismului erodant, consideră că Biserica Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească a lui Hristos **și-ar fi pierdut sobornicitatea ei**, din cauza conflictelor și diviziunilor teologice și culturale. Aceștia propun și urmăresc presupusa (ei) reconstituire, prin intermediul unei **uniri convenționale** a părților separate, ortodocșilor și ereticilor, care chipurile va *restabili comuniunea euharistică*, desigur fără mărturisirea comună a credinței, **după modelul evident al Uniației**. Alți ecumeniști și mai moderați, se limitează să-i pună pe heterodocși la același nivel cu ortodocșii, vorbind *“despre trupul întreg al Bisericii”* ca și cum aceștia (heterodocșii) s-ar găsi în *limitele* Bisericii, pentru că ei **nu identifică limitele canonice ale Bisericii cu cele harismatice²⁰**, fiind susținători ai „Bisericii largi” sau a „Bisericii în sens extins sau vast”, pentru că *descoperă și recunosc* existența Bisericilor și harului dumnezeiesc **și a mântuirii și în afara limitelor adevărului și a Adevăratei Biserici Ortodoxe (ecclesia extra ecclesiam, extra muros)**.

12. Participarea ecumeniștilor ortodocși la așa-numitul „Consiliu Mondial al Bisericilor” (începând din 1948), precum și la alte organizații ecumeniste, constituie în practică o negare a Bisericii Ortodoxe ca plinătatea a adevărului și mântuirii în Hristos, pentru că condiția fundamentală de participare **organizată** la astfel de *grupări inter-confesionale este în esență sau cel puțin și o negare tăcută a existenței autentice a sobornicității Bisericești astăzi, precum și simțirea nevoii reconstituirii a unei așa zise sobornicități autentice, adică necesitatea unei reconstituiri a Bisericii*.

13. La baza acestor concepții anti-ortodoxe și pe deplin inedite se găsesc așa-numita *“teologie a botezului”*, *sincretismul dogmatic*, *desființarea “granițelor” Bisericii*, *sentimentul de “fraternitate ecumenică”*, *teoria “Bisericilor surori”*, așa-numita *“teologie a celor doi plămâni”*, *teoria “Bisericii Una și divizată”*, *“depășirea ereziilor vechi”*, precum și alte diverse concepții greșite, care i-au condus în mod treptat pe ortodocșii ecumeniști **la negarea exclusivității eclesiologice și soteriologice (mântuitoare) a Bisericii Ortodoxe, și chiar la recunoașterea sinodală a comunităților heterodocșilor și tainelor acestora**; la rugăciunea în comun; și chiar la cel mai înalt nivel, la administrarea tainelor către aceștia; la semnarea împreună a proclamațiilor și declarațiilor comune, ca o mărturisire comună cu ei; și, de asemenea, **la sentimentul datoriei de împreună-slujire a lumii, ca o co-responsabilitate** (ortodoxiei și ereziei) pentru mântuirea ei.

14. În tot acest context, a fost complet denaturat sensul de dragoste evanghelică, care se practică împreună cu adevărul și prin intermediul adevărului. S-a consolidat un profund **sincretism complex, ce menține în numele unei iconomii false o poziție încăpătoare și cuprinzătoare față de eterodoxie**; a ieșit un amestec de lucruri care nu se pot amesteca și a apărut o uniune cu adevărat existentă între ecumeniștii de toate proveniențele, un trup al celor ce cred, desigur nu în adevărul unic al Bisericii Ortodoxe Sobornicești, ci pe baza unui *ideal umanist* confuz, **fără o dimensiune misionară și chemare a celor rătăciți la pocăință și întoarcere în casa Tatălui**, adică în Biserica cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească.

²⁰ „Limitele canonice și harismatice ale Bisericii” - * Vezi nota 28.

III. Serghianismul: denaturare a canonicității Bisericii

1. Un alt fenomen și o altă mișcare înrudită cu ecumenismul, care are de asemenea o dimensiune eclesiologică, este așa-numitul *serghianism*, care în condițiile fără precedent de persecuție a Bisericii din fosta Uniune Sovietică, a predat, prin intermediul căzutului și compromisului Mitropolit și apoi Patriarh al Moscovei Serghie Stragorodski (†1944), bolșevicilor atei și dușmani ai lui Dumnezeu o organizație bisericească în aparență integră, ca să-l facă un instrument involuntar în mâinile lor în polemica lor nemiloasă împotriva Bisericii în sine, ca purtătoare a plinătății adevărului lui Hristos.

2. Serghianismul nu este numai un fenomen sovietic, pentru că el a lovit grav și Bisericele Ortodoxe locale din țările Europei de Est, care au avut, după cel de-al II-lea Război Mondial, regimuri comuniste atee și anti-creștine.

3. Chintesența serghianismului este adoptarea rătăcirii că înșelăciunea ar fi putut fi folosită ca un mijloc de salvare a adevărului, și de asemenea colaborarea cu dușmanii și persecutorii Bisericii era modul ei de supraviețuire. Însă, în practică, s-a întâmplat exact invers: episcopii serghianiști au devenit unelte ale comuniștilor atei, pentru a realiza un control asupra Bisericii, având drept scop slăbirea ei morală și spirituală, până la desființarea și nimicirea ei totală.

4. În domeniul eclesiologic, serghianismul a denaturat complet conceptul canonicității bisericești, atât timp cât în limitele serghianismului canonicitatea a fost în esență ruptă de duhul și de adevărul tradiției canonice autentice a Bisericii, devenind în acest fel o adevărată formală la legalitate, care putea să fie folosită pentru a justifica orice fărădelege a ierarhiei de la putere. În sfârșit, această canonicitate aparentă a devenit o tehnică administrativă, pentru subordonarea poporului Bisericii ierarhiei serghianiste, indiferent de direcția spre care îi conducea pe credincioși.

5. După prăbușirea regimurilor anti-creștine, spre sfârșitul secolului trecut (al XX-lea), devierea grea a serghianismului, în noile condiții de libertate politică, s-a menținut ca o moștenire a trecutului și în același timp transformată în aparență.

6. Serghianismul care a luptat împotriva Bisericii, care cu mult timp în urmă a încorporat în adâncul existenței lui²¹ duhul lumesc, înșelăciunea și slugărnicia patologică înaintea puternicilor acestei lumi, continuă să trădeze Biserica, acum nu numai din cauza fricii pedepselor din partea autorităților atee, ci pe motivul intereselor și a imboldurilor puterii (egoiste și seculariste), sub pretextul presupusei canonicități, prin a vinde libertatea Bisericii în schimbul câștigului prieteniei cu puternicii lumii acesteia, desigur cu toate interesele materiale și a poziției sociale proeminente.

7. Astăzi, în această formă transformată, virusul serghianismului, ca neo-serghianism și post-serghianism, dar de asemenea și în alte forme politice, afectează într-un grad oarecare o mare parte a ierarhiei Bisericilor Ortodoxe oficiale locale din întreaga lume, contribuind astfel la promovarea, de asemenea, a ecumenismului legat de puterea lumească și sincretist, sub acoperișul unei canonicități false (înșelătoare).

²¹ „În adâncul existenței lui” – în natura lui, în esența lui, în indentitatea lui duhovnicescă.

* * *

8. Credincioșii, clerul și poporul care au **o conștiință dogmatică și canonică sănătoasă** au datoria în fața fenomenelor (ca ecumenismul și *serghianismul*) și mișcărilor cu **o importanță eclesiologică și mântuitoare, de a păstra o atitudine patristică autentică**, mai ales când acestea se consolidează în mod sistematic și se răspândesc pe scară largă, chiar dacă nu urmăresc întotdeauna o exprimare dogmatică clară, ci pătrund și sunt semănate în Trupul Bisericii în mod subtil și coroziv, adică sunt adoptate în mod activ sau îngăduite pasiv de toți episcopii uneia sau mai multor Biserici locale.

9. În aceste situații, **esența luptei** împotriva acestor fenomene anti-evangelice, anti-ortodoxe și de degenerare **nu este pur și simplu o atitudine opțională în cadrul unei așa zise economii**, ci **se impune imediat întreruperea comuniunii bisericești cu episcopul și cu ierarhia** care introduc sinodal erezia în Biserică, fie propovăduind-o, fie contribuind la răspândirea ei prin intermediul tăcerii, pasivității sau indiferenței. (Canonul XV de la Sinodul I-II de la Constantinopol).

10. *Îngrădirea* față de episcopii care au căzut, și care sunt caracterizați ca **“episcopi falși”** și **“dascăli falși”**, constituie **o responsabilitate necesară** a adevăraților ortodocși în timpul ereziilor, pentru păstrarea **unicității, unității și sobornicității** Bisericii, pentru **mărturia și mărturisirea credinței** și pentru **chemarea mântuitoare la pocăința** în duh misionar către cei care s-au abătut și către cei care sunt în comuniune cu ei.

IV. Așa-numita Ortodoxie oficială

1. Sensul termenului **“Ortodoxia oficială”** este strâns legat de conceptele de **“Biserică oficială”** și **“Biserici oficiale locale”**.

2. “Ortodoxia oficială”, **acea ideologie specifică a așa-numitelor Biserici oficiale locale**, care reprezintă o Ortodoxie tot mai *călduță*²², care prin punerea în aplicare a **inovațiilor eclesiologice și canonice** exprimate în Proclamația Patriarhală din 1920 menționată mai sus, a condus la **înstrăinarea ei de Ortodoxia autentică**.

3. În 1924 s-a făcut primul pas important pentru punerea în aplicare a acestei **înstrăinări premeditate și metodice a autenticității Ortodoxiei**, prin introducerea calendarului papal în unele Biserici locale, care s-a extins cu trecerea timpului, până la punctul de acceptare, în anumite cazuri, chiar și a Pascaliei papale, cu încălcarea în mod clar a hotărârii Primului Sinod Ecumenic.

4. **“Biserica oficială”** este numele pe care l-au dat credincioșii din catacombele Rusiei **Bisericii de stat**, adică Bisericii recunoscute și total dependente de regimul sovietic ateu, și care a devenit bine-cunoscuta *Patriarhie sergianistă și ecumenistă de Moscova*.

²² „Călduță” – nu se referă în mod simplu la ușurința faptului, ci la starea credinței-dogmei. Astfel de *stare (călduță)* în ortodoxie constituie erezie, pentru că nu există cale de mijloc între adevăr și minciună, între ortodoxie și erezie. Cel care se abate oricât de la adevărul dogmatic se găsește deja în falsitate-erezie, iar cel care se abate foarte puțin de la ortodoxie se găsește în cadru ereziei. - „Știu faptele tale; că nu ești nici rece, nici fierbinte. O, de ai fi rece sau fierbinte! Astfel, fiindcă ești **căldicel** – nici fierbinte, nici rece -, am să te vărs din gura Mea” (Apoc.III, 15-16).

5. Astăzi, termenii de „Biserică oficială” și „Biserici oficiale locale” se referă la bine-cunoscutele Biserici locale formate istoric, a căror **conducere ierarhică acceptă oficial și participă sinodal la Mișcarea Ecumenică**: o promovează, permite sau o tolerează ca un concept teologic și ca o practică religioasă, se ascund sub paravanul presupusei *canonicității*, așa cum este înțeleasă și de *serghianism*, și adoptă - direct sau indirect - în multe alte forme o apostazie de la Ortodoxie (a se vedea fenomene corozive ca falsificarea tainelor, și mai ales forma botezului; reformele liturgice sub pretextul „renașterii liturgice”; recenta „teologie post-patristică”; pătrunderea adâncă în mod oficial în instituțiile teologice a ecumenismului sincretist; pierderea criteriilor bisericești pentru *canonizarea sfinților*; diferite forme lumești și de denaturare a duhului autentic al Bisericii; adoptarea unei interpretări anti-patristice a iconomiei bisericești etc.).

6. **Toate aceste așa-numite Biserici oficiale au aderat în mod decisiv, în mod constant și fără a se pocăi la procesul de apostazie sincretistă, de tip serghianist și ecumenist**, un proces anti-bisericesc și anti-canonic, care a fost promovat sau permis **sinodal de ierarhii lor**, cu care **Adevărata Biserică Ortodoxă nu poate avea niciun fel de comuniune în rugăciune, în Sfintele Taine sau administrativă**, în concordanță cu principiile ei eclesiologice de bază cu privire la **“episcopii falși” și “învățători falși”**.

V. Adevărata Biserică Ortodoxă

1. **Adevărata Biserică Ortodoxă** include în sânul ei și unește în Tatăl, prin Fiul, în Duhul Sfânt, pe toți cei din Bisericile Ortodoxe din diferite locuri, care **a reacționat cu fermitate la proclamarea ereziei „eclesiocide” a ecumenismului** și la aplicațiile sale practice imediate, precum și a ***serghianismului luptător împotriva Bisericii***, și a **întrerupt orice comuniune** cu ecumeniștii inovatori și de asemanea cu serghianiștii.

2. Susținătorii credincioși ai predaniei Prea Fericitului Patriarh Tihon (†1925) din Rusia nu au acceptat Biserica regimului comunism și *serghianismul* (începând din 1927), o parte dintre aceștia preferând să sufere persecuții și să se refugieze în **catacombe**, mulți dintre ei devenind astfel mucenici și mărturisitori ai credinței, iar alții plecând din Rusia s-au organizat în mod bisericesc și administrativ în **diaspora**, și s-au arătat mărturisitori luminați și sfinți, cu o reputație și un renume în toată lumea.

3. În Grecia, România, Cipru, Bulgaria și în alte locuri, mase de oameni au respins **inovația calendaristică din 1924** și erezia ecumenismului, preferând de asemenea să rabde persecuții, mulți dintre ei devenind **mucenici și mărturisitori ai credinței**, pentru a se arăta prin aceasta consecvenți în sfintele predanii ale Sfinților Părinți ai Bisericii. În plus, Domnul a încurajat și răsplătit râvna dumnezeiască a adevăraților ei fii prin semne dumnezeiești deosebite și minuni, cum ar fi arătarea cinstită și de viață Crucii în Atena (14 septembrie 1925).

4. După impunerea inovației în 1924 în Grecia, credincioșii care au rămas în **tradiția Părinților** au început să folosească numele de „Adevărații Creștini Ortodocși”, la fel

făcând și creștinii ortodocși din catacombele Rusiei, așa-numiții *tihoniți*²³.

5. Însă, din loc în loc și din când în când, s-au folosit și alte **denumiri diverse**, pentru cei care **au respins** inovația din 1924 și erezia ecumenismului. Aceștia **au rămas** totdeauna în limitele **cugetării în adevăr și a duhului bisericesc**, precum și în **rânduiala legală și canonică**²⁴, **având** o succesiune apostolică adevărată și neîntreruptă, și care **desigur alcătuiesc în întregime Adevărata Biserică Ortodoxă**; ei **constituie**, în urma îndepărtării ecumeniștilor de la calea adevărului, **autentica continuare** a ceea ce este numită Biserica cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească în epoca noastră contemporană.

6. Necesitatea dogmatică a **structurii episcopale**, pentru constituirea și continuarea **Adevăratelor Biserici Ortodoxe** locale a fost asigurată, din mila lui Dumnezeu, atât prin aderarea la ea a arhierilor din rândul inovatorilor (de stil nou), desigur, după mărturisirea de credință ortodoxă, sau prin hirotonirea episcopilor de către o **adevărată** autoritate **ortodoxă** bisericească din diaspora, având **succesiune apostolică incontestabilă și, astfel, succesiunea apostolică și canonicitatea Adevăratei Biserici Ortodoxe este dovedită, nebiruită și incontestabilă, confirmată de semne dumnezeiești.**

VI. Reîntoarcerea în Adevărata Biserică Ortodoxă

1. În acceptarea ereticilor și schismaticilor care se pocăiesc, Sinoadele Ecumenice și Locale ale Bisericii, **în afară de principiul exactității (scumpătății, acriviei)**, au aplicat și așa-numitul **principiu al iconomiei**, pentru primirea ereticilor și schismaticilor care s-au pocăit, ca o practică canonică și pastorală²⁵, în conformitate cu care este posibil să se facă o **despărțire temporară**²⁶ de la litera Sfintelor Canoane, fără a încălca duhul lor.

2. Cu toate acestea, **iconomia** cu siguranță nu poate permite, **niciodată și în niciun caz**, iertarea oricărui păcat sau permiterea oricărui compromis cu privire la **“Mărturisirea dreaptă și mântuitoare a credinței”**²⁷, din moment ce **iconomia** are drept scop, în mod clar și exclusiv, într-un duh îngăduitor de iubire de oameni, înlesnirea mântuirii sufletelor *pentru care a murit Hristos*.

3. Aplicarea **iconomiei** când ereticii și schismaticii sunt **primiți** în comuniune cu Biserica **nu înseamnă că Biserica recunoaște validitatea și existența tainelor lor**, care sunt săvârșite **în afara granițelor (limitelor) ei canonice și harismatice**²⁸.

²³ *Tihoniții* au început să folosească și ei denumirea „Adevărații Creștini Ortodocși”, fără să aibă vreo înțelegere cu adevărații lor frați ortodocși greci.

²⁴ „**Rânduială legală și canonică**” – rânduială care este conformă cu legile Tradiției Bisericești Ortodoxe și cu Sfintele Canoane Sinodale ale Ortodoxiei. * Vezi și nota 13, „canonici”.

²⁵ „**Practică pastorală**” – practică a Păstorilor (clerului) care au grijă cu frică de Dumnezeu de mântuirea turmei cuvântătoare a Bisericii.

²⁶ „**Despărțire temporară**” – aici nu se face referire la canoanele dogmatice, care rămân neatinsse.

²⁷ „**Mărturisirea dreaptă și mântuitoare a credinței**” – adică nu se îngăduie iconomia, „nu încapе îngăduință”, în ceea ce privește chestiunile de credință.

²⁸ „**Granițele (limitele) canonice și harismatice**” - granițele (limitele) canonice sunt stabilite de dogmele și de Sfintele canoane ale Bisericii Ortodoxe (vezi nota 13, „canonici”), iar „granițele (limitele) harismatice” sunt stabilite în principal de Sfintele Taine, prin intermediul cărora lucrează harul lui Dumnezeu asupra

4. Sfânta Biserică Ortodoxă **nu a recunoscut niciodată** în mod absolut și de la distanță²⁹, **nici prin exactitate (acrivie, scumpătate), nici prin iconomie, tainele care se săvârșesc în afara ei**, deoarece cei care săvârșesc sau iau parte la aceste taine rămân în sânul comunității lor eretice sau schismatice.

5. Prin punerea în aplicare a **iconomiei în exclusivitate și numai pentru primirea** unor persoane individuale sau grupări care sunt în afara ei, dar care se pocăiesc, Biserica Ortodoxă **acceptă**³⁰ **numai forma (exterioară)** a tainei (care provine) de la eretici sau schismatici, cu condiția, ca acest lucru să fi fost păstrat nealterat, în special în ceea ce privește botezul, **și dă viață acestei forme** prin harul Duhului Sfânt care există în ea (Biserica Ortodoxă) prin intermediul purtătorilor plinătății ei în adevărul lui Hristos, adică a **episcopilor ortodocși**.

6. În special, în ceea ce privește tainele săvârșite în așa-numitele Biserici Ortodoxe oficiale, deși **Adevărata Biserică Ortodoxă nu repetă în fiecare caz forma exterioară a tainelor celor care pocăindu-se intră în comuniune cu ea, neagă validitatea și eficacitatea mântuitoare a acestora** (conform Sfintelor Canoane ale Sfinților Părinți tainele acestora sunt lipsite de har).

7. În orice caz este sigur că atunci când se atacă puritatea dogmei Bisericii, se rupe complet legătura dintre **Mărturisire - Sobornicitate – Comuniune** și atunci **consecințele tainice**³¹ **și mântuitoare sunt foarte serioase și foarte grave**, prevăzute în mod clar de tradiția apostolică, patristică și sinodală.

8. Având în vedere că Sfântul Vasile cel Mare, chiar dacă preferă exactitatea (acrivia, scumpătatea), acceptă și introduce folosirea iconomiei cu privire la anumiți eretici și schismatici (Canonul I), este important să menționăm că Sfânta Biserică Ortodoxă **a stabilit prin hotărâre sinodală folosirea și a iconomiei** pentru „cei care se alătură la Ortodoxie și la partea celor mântuiți”, așa cum se vede în Canonul 95 al Sinodului V-VI Ecumenic, prin care sunt primiți în diverse moduri diferiți schismatici și eretici, sau **numai prin pocăință, printr-un certificat de credință care condamnă erezia și prin mărturisirea dreptei credințe**, precum pe nestorienii și monofiziții condamnați cu veacuri în urmă, sau **prin mirungere sau prin botez**.

credincioșilor. În Biserica Ortodoxă aceste două granițe nu se despart, separă, ci se identifică. Aici se face referire la granițele lor tocmai pentru a se sublinia identificarea lor, deoarece ecumeniștii consideră limitele harismatice ale Bisericii mai extinse decât limitele ei canonice, adică recunosc harul tainic mântuitor și în diferite comunități eretice (vezi mai sus, în interiorul textului §§ II, 2 și 11).

²⁹ „**În mod absolut și de la distanță**” – Biserica Ortodoxă nu a recunoscut niciodată tainele neexistente ontologic ale ereticilor, nici „în mod absolut”, adică în mod de sine stătător și independent, nici „de la distanță”, atât timp cât ereticii rămân departe de Biserică. Când însă cei care sunt purtătorii acestor „taine” ale ereticilor urmează să intre și să se unească cu Trupul Bisericii, atunci apare problema formei corecte **în mod exclusiv și numai** pentru biserica care dă conținut acestor Taine, care până în momentul respectiv erau goale – fără esență (fond) sau har (vezi mai jos, în interiorul textului următorului paragraf §§ VI, 5).

³⁰ „**Acceptă**” – Adevărata Biserică Ortodoxă, când se întâmplă să nu repete forma exterioară a așa numitelor Biserici oficiale celor care se întorc (revin) la ea, nu înseamnă că adevărește valabilitatea tainică-interioară-mântuitoare a acestora.

³¹ „**Consecințele tainice**” – în ceea ce privește pe ecumeniștii inovatori, ruptura *Mărturisire - Sobornicitate – Comuniune* este deja un fapt și constituie o realitate cu tot ce urmează (toate consecințele).

* * *

9. Luând la cunoștință cele de mai sus, precum și condițiile specifice din fiecare Biserică locală, **Adevărata Biserică Ortodoxă îi întâmpină cu o atenție deosebită** pe clericii și laicii din așa-numitele Biserici oficiale care doresc să intre în comuniune cu ea, și se îngrijește - în exercițiul practicării grijii pastorale pentru ei - de ceea ce este esențial, și anume ca ei să recurgă la **decizia lor în mod liber, conștiincios și responsabil**.

10. Ca regulă generală, **monahii și mirenii** care, desigur, au fost botezați după rânduiala ortodoxă, sunt primiți în comuniune **prin mirungere** prin intermediul unei rânduieli speciale care este legată întotdeauna de Taina Mărturisirii, iar clericii depun o cerere în scris, și atunci când aceasta este aprobată, sunt primiți în comuniune prin același mod, (la care ne-am referit mai sus), precum și **printr-o slujbă specială a hiroteseiei**, alcătuită special pentru astfel de cazuri.

11. Se înțelege că în funcție de particularitățile din diferite locuri și în diferite condiții, în ceea ce privește aplicarea unei reguli mai îngăduitoare sau mai stricte, **o decizie se va lua de către episcopul local, bazându-se pe criteriile care s-au stabilit sinodal sau de către un Sinod competent**, după cuvintele Sfântului Ciprian de Cartagina:

• *“În această privință nu constrângem pe nimeni, nici nu impunem o lege, din moment ce fiecare ierarh are libertatea de decizie în administrarea Bisericii și va da răspuns pentru faptele sale înaintea Domnului”.*

12. Un **Mare Sinod General**, cu o autoritate pan-ortodoxă, ar fi în măsură să precizeze **criteriile generale și condițiile** pentru exercitarea practicii de ai primi pe cei care se întorc (pocăindu-se) la **Adevărata Biserică Ortodoxă** din diferite comunități schismatice sau eretice nou apărute.

VII. Spre convocarea unui Mare Sinod³² al Adevăratei Biserici Ortodoxe

1. În secolul precedent (al XX-lea), adevărații arhieri ortodocși au emis **condamnări sinodale la nivel local**, când acest lucru s-a putut îndeplini, atât împotriva ecumenismului, cât și a serghianismului, dar și împotriva francmasoneriei.

2. De exemplu, menționăm, acceptăm și respectăm **condamnările ecumenismului** de către Sinodul Bisericii Ruse din diaspora din anul 1983, precum și a Bisericii Adevăraților Creștini Ortodocși din Grecia, din anul 1998. De asemenea, **condamnarea serghianismului** de Biserica din Catacombe din Rusia, cât și de Biserica Ortodoxă Rusă din diaspora în diferite timpuri, și în final **condamnarea francmasoneriei** de către Biserica Adevăraților Credincioși Ortodocși din Grecia, din anul 1988.

³² **Mare Sinod** – aici ne referim la cele trei sinoade intrate în comuniune: sinodul din România condus de IPS Vlasie, sinodul din Grecia condus de IPS Calinic, sinodul din Rusia condus de PS Agatanghel sau alte sinoade dreptslăvitore care vor putea intra în comuniune cu acestea dacă vor accepta mărturisirea de credință a acestor trei sinoade unite.

3. Aceste condamnări sinodale, mai ales cele împotriva ereziei ecumenismului, constituie **baza convocării**³³ unui Sinod General al **Adevăraților Ortodocși**, care va aplica cu o autoritate extinsă aceste condamnări în ceea ce privește **inovația calendaristică și ecumenismul sincretist și anti-evanghelic**.

4. Ceea ce este necesar astăzi este reunirea într-un Trup comun al tuturor Bisericilor locale a Adevăratei Ortodoxii, **pe baza unei mărturisiri de credință comune și dreapte**, în scopul de a se crea condițiile premergătoare pentru constituirea și convocarea unui **Mare Sinod General**, cu o autoritate pan-ortodoxă, cu scopul de a **înfrunța** în mod activ erezia **ecumenismului**, precum și a **sincretismului** în formele sale diverse, dar și pentru **rezolvarea** diferitelor probleme și aspecte **de natură practică și pastorală**, care reies din aceste erezii și preocupă viața Bisericii în general, dar și a credincioșilor în special, încât să se păstreze legătura păcii și dragostei în Hristos.

5. Această nevoie este înțeleasă din faptul că adevărata Biserică, ca Trup adevărat al lui Hristos, este prin natura ei **sobornicească**, adică are plinătatea adevărului, harului și mântuirii, și **hotărăște în mod sinodal prin episcopii ei** în ceea ce privește învățăturile heterodoxe și scandalul la nivel mondial provocat de aceste învățături. Datorită acestui fapt **este datoare să urmărească**, pe de o parte, o **formulare** a adevărului credinței pentru delimitarea Adevărului de minciună, pe de altă parte **stigmatizarea și condamnarea** înșelăciunii și a degradării care provin de la erezii și de la eretici, pentru apărarea turmei, **constatând (astfel) și declarând starea de cădere din har a ereticilor**³⁴.

6. Astfel, într-un **Mare Sinod General al Adevăratei Biserici Ortodoxe**, trebuie să se reconfirme către toată lumea spre slava Tatălui și a Fiului și Sfântului Duh, cu mijlocirile Maicii Domnului, Apostolilor și Sfinților Părinți următoarele: pe de o parte **nădejdea unică**, care există în Adevărata Biserică, ca singura cale de ieșire din toate impasurile „pentru cei ce vor să moștenească mântuirea”; și pe de altă parte **antiteza completă și irevocabilă (mutual exclusive) dintre ortodoxie și sincretismul de înclinație ecumenistă și serghianistă**.

7. Să dea Domnul să ne învrednicim în scurt timp, urmând exemplul Sfinților Părinți și al Sfințelor Sinoade, și păstrând **credința care ne-a fost dată** odată pentru totdeauna, să declarăm împreună cu Părinții Sinodului Pan-Ortodox din 1848:

”«Să ținem mărturisirea de credință», pe care am primit-o neîntinată..., respingând orice inovație ca fiind o uneltire a diavolului. Cine primește vreo inovație consideră

³³ **Baza convocării** - Condamnările sinodale care sunt menționate în capitolul VII, paragraful 2, sunt deja respectate în mod absolut și acceptate de adevărații ortodocși și constituie baza pentru hotărârile așteptatului sinod.

³⁴ Condamnările sinodale nu provoacă *căderea* ereticilor, ci mai întâi stigmatizează erezia pentru apărarea turmei, și în al doilea rând, constată și declară *căderea* ereticilor care deja există.

Deoarece toate Bisericile Ortodoxe Oficiale (Rusia, Ierusalimul, Serbia, Basarabia, Ucraina, etc.) sunt în Mișcarea Ecumenică, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe de Răsărit din România nu dă binecuvântare creștinilor noștri să se împărtășească în aceste biserici. Iar primirea creștinilor care fac parte din aceste biserici oficiale (cum este cazul celor din Bisericile din Basarabia și Ucraina care vin în mod considerabil în Biserica noastră) se face prin **mirungere** dacă au cele trei afundări corecte, iar dacă nu, atunci vor fi primiți prin **botezul ortodox**.

creința ortodoxă care a fost propovăduită, ca fiind incompletă. Însă aceasta deoarece **este întreagă și a fost pecetluită**, și nu admite nici micșorare, nici mărire, nici orice altă modificare, și cine va îndrăzni sau să facă, sau să sfătuiască, sau să gândească acest lucru, s-a lepădat deja de creința lui Hristos”.

Dătătorului Începutului și Sfârșitului, Tatălui și Fiului și Duhului Sfânt, Unei Dumnezeiri, să fie slava, să fie puterea, să fie cinstea, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Aprobat astăzi 6 August 2014 (s.v.) - Mitropolia SLĂTIOARA

**SFÂNTUL SINOD
AL BISERICII ORTODOXE DE RĂSĂRIT DIN ROMÂNIA**

ÎPS Arhiepiscop și Mitropolit

VLASIE

PS DEMOSTEN

PS GHENADIE

PS SOFRONIE

PS TEODOSIE

PS IOSIF

PS ANTONIE

PS FLAVIAN

PS GLICHERIE

PS DIONISIE

PS EVLOGHIE

[Handwritten signatures in blue ink corresponding to the names listed on the left. The signatures are: Vlasie, Demosten, Ghenație, Sofronie, Teodosie, Iosif, Antonie, Flavian, Glicherie, Dionisie, and Evloghie.]